

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 15. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123824976/facsimile.pdf> (tilgået 21. juni 2021)

Anvendt udgave: Samlede Værker

de han gaa hen. Og saa gik han, lidt lettere i Gangen. Den var dog en Slags Maal, den Bagerbutik.

Jørgen købte for ti Øre Hvedetvebakker. Butiken var trang og lav med fattigt Lys, og Klokkeren over Døren gnedrede som en arrig Moppe, der ikke vil tie. En gammel bondeklædt Kone gav ham fem indskrumpede smaa Tvebakker i et ældegult Stykke Avispapir, der var alt for lille. Hun tog Tvebakkerne fra en sort-laden Blikbakke, saadan en som de hjemme brugte ude i Køkkenet til at stille Tallerkenerne paa før Opvasken.

Da Jørgen kom ud igen paa Vejen, havde han mest Lyst til at lægge Tvebakkerne paa Skærvebunken lige ved og lade dem ligge dér. Han stod med dem i Armen. Nej, ved Tvebakker forstod han rigtignok noget andet. Og saa den Butik. Han følte sig helt flad; det var slet ikke det, han var gaaet efter. Taagen laa tæt igen og uden Lysbrud.

Om der endda vilde komme en Unge, han kunde forære dem.

Men der kom ingen.

Saa gik Jørgen ind i Charlottenlund. Lige indenfor stod der en vaad Bænk; den satte han sig paa. Der var kun fire Tvebakker i Papiret, han maatte altsaa have tabt den ene. Han bed i en af Overtvebakkerne; den var haard og seig. For at bløde den lidt, lod han nogle Taagedryp falde paa den; men det hjalp ikke synderlig. Rundt omkring ham stod de store, stille Stammer, og Draaberne faldt saa højtideligt og tungt ned paa det vaade rust-røde Bladelag. Oppe gennem Trætoppene gik Vinden i ensformig, slæbende Susen. Og der fløj ingen Fugle. Lidt borte fyldte Taagen helt Rummet mellem Stammerne og skjulte Skoven. Der kom ingen ud fra den Taage og gik ingen ind. Jørgen var ene ude.

Han spiste bare den halve Tvebak; Resten lod han ligge. De var ikke til at bide itu, og han var heller ikke sulten længer.

Han var ingen Ting længer. Dum, tosset, et Fæ, ligeglåd.